

[Statsministeren.]

bejdsmarkedets parter. Jeg tror, at man skal tænke sig godt om, før man udsteder dette vidnesbyrd til de to parter. Vi må gøre os klart, at nok forhandlede parterne længe, men man nåede da så langt, at 6 af de 8 grupper uden konflikt gik i arbejde. Så havde man konflikten på jernets område, og så, som det ærede medlem hr. Aksel Larsen udtrykker det, kom der et mæglingforslag, som man fik vedtaget; her var det medlemmerne, der vedtog forslaget.

Inden for landbrugsområdet er det også lykkedes at få stillet mæglingforslag, og der er endog sket det gode, og det synes jeg tyder på ganske god vilje hos parterne, at Landbrugets Arbejdsgiverforenings formand og formanden for Dansk Arbejdsmands og Specialarbejder Forbund er blevet enige om under hensyntagen til landbrugets vilkår at indstille strejkerne inden for landbrugsområdet, medens afstemningerne foregår. Jeg synes, at de to parter her i en tid, hvor der bl. a. på grund af produktionsstrejken hersker ophidselse mellem land og by, har vist et godt eksempel og også vist forståelse for det, der så tit til højre her i salen bliver kaldt erhvervslivets vilkår.

Endelig er der transportområdet, og dér er det altså ikke lykkedes at få fremsat mæglingforslag eller supplement til mæglingforslag, som har kunnet vedtages af begge parter. Jeg lagde mærke til, at både det ærede medlem hr. Erik Eriksen og det ærede medlem hr. Poul Sørensen lagde megen vægt på, i hvilket omfang det fremsatte mæglingforslag og det senere supplement til mæglingforslaget var anbefalet af parterne, og jeg vil erkende, at dette har sin store betydning, også når det sendes ud til afstemning. Det har vi dog set. Men det afgørende må være, i hvilket omfang de er vedtaget. Det er det, der må lægges til grund for den stilling, man vil tage til de to mæglingforslag. Det afgørende kan ikke være anbefalingen.

I denne forbindelse kom det ærede medlem hr. Poul Sørensen med en bemærkning om forligsinstitutionen, en bemærkning, der var en gentagelse af en udtalelse i Berlingske Tidende om, at der under denne overenskomstssituation — jeg citerer efter hukommelsen, så jeg behøver vist ikke at bede om tilladelse — var sat et skår i forligsinstitu-

tionens værdighed. Det ærede medlem hr. Poul Sørensen sagde yderligere, at forligsinstitutionen havde bare virket som ekspeditionskontor for statsmagten. Jeg synes, det er en meget alvorlig anklage mod forligsinstitutionen, særlig når den fremsættes fra folketingets talerstol. Det ærede medlem begrundede ikke på nogen måde sin anklage. Det ærede medlem udtaler sig jo sædvanligvis, som om han går ud fra, at alle vi andre mener, det er klogt og fornuftigt, hvad han siger, så der ikke er nogen grund til at motivere det. Det har jeg ikke noget imod i almindelighed, men jeg har noget imod det, når det drejer sig om statens forligsinstitution, og jeg går ud fra, at det bliver nærmere klarlagt. Hvis det ærede medlem ikke ønsker at gøre det her ved første behandling, kan jeg godt vente til anden behandling eller senere. Jeg vil også tro, at statens forligsinstitution vil være interesseret i at få at vide, hvad det ærede medlem har tænkt sig.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen var i det hele taget klog. Det ærede medlem mente, at det var helt urimeligt, at arbejderne stemte nej, at arbejderne ikke straks, når der forelå et mæglingforslag, sagde ja; det var, mente det ærede medlem, en mærkelig optræden fra arbejderne side, at de ville miste fortjenesten, at de ville strejke. Jeg har den opfattelse — og det er nok den, der ligger til grund for hele min holdning til overenskomstssituationen — at det trods alt må være arbejderne og arbejdsgiverne selv, der tager stilling til, om de vil sige ja eller nej. Det er nu engang arbejderne, der skal leve af den løn, de får tilbudt, og det er derfor arbejderne selv, der må tage stilling til, om de vil sige ja eller nej; denne grundopfattelse skal jeg vende tilbage til om lidt. Der skal meget væsentlige argumenter til, før jeg vil afvige fra den, og tror jeg også: før arbejderne vil afgive fra den; og hidtil i hvert fald har heller ikke danske arbejdsgivere givet udtryk for, at de ville afvige fra denne grundopfattelse.

Det skinner så endvidere igennem det ærede medlem hr. Poul Sørensens argumentation, at sagen i det hele taget kun skulle dreje sig om penge. Det gør den naturligvis også, og lønnen er en væsentlig ting i overenskomstssituationen. Men betragter man f. eks. konflikten inden for sømændenes og søfyrerbødernes område, som jeg ikke har